

„Byla bych vám přřelice vděčná, mládeži, pokud byste do mne propříště nekopali jak do fotbalového míče. Vždyť již mám za sebou nějaké to staletí strašení, měli byste mítí úctu k přřelice starým lebkám. Jako komtesa Pecholína Třináctá z Neapole, dědička a potomek prastarého slavného rodu, dcera Bílé paní z Florencie a Bezhlavého rytíře z Miramare, mám také svou hrdost! Sice jsem přislíbila otci vašemu, že o vás starati se budu po dobu jeho nepřítomnosti na hradě Špičáku, ale o kopancích do mé šlechtické čelisti tu řeči nebylo. Capito, bambini?“ promluvila utatá hlava na podlaze a Junior, který se právě probral, znovu omdlel.

Komtesa Pecholína přiletěla na blesku přímo z Neapolského zálivu v daleké Itálii při poslední bouřce minulý týden. Měla štěstí, od té doby totiž nad Transilburgem ani nesprchlo, i když nebe zůstávalo černé ve dne jako v noci. Seznámila se s Vladyho tatínkem kdysi dávno na začátku osmnáctého století, kdy oba dva ještě studovali na slavné univerzitě v Horrorbridge. Hrabě Drákula XXIV. tenkrát docházel na fakultu krevní chemie a úplňkové fyziky, mladá komtesa Pecholína studovala cizí jazyky, vlkodlačtinu a záhrobštinu.